

Sergi Pons Codina

"Només sóc afectuós amb els fills"

Sergi Pons Codina es dedica als **tatuatges** i és pare de l'Emma, l'Estel i el Marçal, de 7 anys, gairebé 4 i 1. Viuen a Parets del Vallès. No es considera **escriptor** però acaba de debutar amb 'Mars del Carib' (Edicions de 1984), una novel·la salvatge i divertida que ha rebut crítiques excel·lents

FRANCESC ORTEU
FOTO: CRISTINA CALDERER

Faig cara d'adormit perquè aquesta nit m'he despertat uns quants cops. Fa un parell de dies que hem tret el Marçal de la nostra habitació i l'hem posat amb les seves germanes, i quan un dels tres es desperta es desperten tots.

Vaja.

A casa jo sóc qui va a comprar i cuina. La meva dona s'encarrega de la roba. I netejar ho fem a mitges però passa que quan tens tres fills sempre has d'estar fent coses que són més urgents que la neteja. I si no has netejat el lavabo en dues setmanes, què vols fer-hi?

Són dues nenes i un germanet petit.

El nen els hi fa molta gràcia. Se l'estimen tant que el tenen una mica amargat. L'abraça l'una, l'abraça l'altra. Competeixen entre elles per tenir-lo. Els hi fa molta gràcia veure'l despullat. "Mira la titola!"

Què et preocupa?

De la gran que hauria de llegir més. És important

llegir però potser és millor no forçar-la. De la mitjana em preocupa que vagi tant a la seva i que desconnecti del món. És tot un personatge. Em fa patir que no sigui feliç. I és que a vegades la veig molt seriosa. M'agradaria que els meus fills fossin feliços.

Com ho van intentar els teus pares amb tu?

Em van deixar fer la meva i sempre em van donar suport, encara que fes coses que pensessin que estaven equivocades. Aquesta llibertat i suport van ser molt importants. En això de ser feliç hi ha una part del caràcter de cada nen, però una altra part important és sentir-se estimat. Quan vam tenir fills teníem clar que volíem estar amb ells tant com fos possible. Jo vaig canviar l'horari de la botiga de tatuatges i a tres quarts de dotze plego per anar a buscar-los a l'escola i dinar. Com que passem tantes hores junts ens coneixem molt bé.

A Mars del Carib no fas referència als fills.

Cap ni una, tot i que la vaig escriure quan ja era pare i estava més centrat. Als vint-i-cinc anys no l'hauria pogut escriure perquè estava fent allò que hi explico. El llibre parla d'uns inadaptats que se submergeixen en un món de substàncies psicotròpiques i d'alcohol. Són uns amics que pràcticament viuen en un bar que es diu Mars del Carib, que ve a ser el protagonista.

"Eviteu la ressaca, manteniu-vos borratxos".

Aquest és un rètol que es pot llegir en aquest bar de mala mort. El llibre és com narrar una festa salvatge. No té cap mena de moral. No és un llibre que hagi escrit perquè els meus fills coneguin com era jo als vint anys.

Un dia el llegiran.

I què si el llegeixen? Amb tota la merda que hi ha a la societat, no crec que m'hagi de preocupar gaire per això. Suposo que entendran que és una ficció.

Explica'm una rutina diària.

Cada dia, quan anem a dormir, els hi explico una broma. Els hi demano que em diguin tres paraules cada un i jo els hi explico una història que inclou aquestes paraules. I ara ja fem una broma normal i una de marrana. En la marrana podem fer servir paraules com: cul, teta... Ara posem pelut a tot: la teta peluda, la paret peluda. I es fan un tip de riure. Totes les bromes acaben amb ximpleries, esclar. Com més boja és més gràcia els hi fa. I quan hi ha algun tema que els preocupa m'ho faig venir bé i duc la història cap al tema, perquè hi pensin.

M'agrada molt.

I de tant en tant, sense venir a tomb, els abraço i els hi dic que me'ls estimo. Això és important. En l'únic àmbit que sóc sensible és amb els fills. En tota la resta sóc molt gèlid, sóc com una roca. La meva parella et podria dir que no sóc gens afectuós. No ho sóc amb els pares, ni tampoc amb els amics, però sí amb els fills. I els hi dic sovint que me'ls estimo molt. Em surt així. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Correm

Correm de bon matí amb les lleganyes encara als ulls i la cara sense afaitar. Sortim de casa quan encara és fosc, mig d'amagat, i travessem passos de vianants mirant de reüll per si ens veu algun veí, no fos cas que ens enxampessin amb les malletes esportives arrapades al cul. Correm, esquivem jubilats desvetllats, cotxes que fan tard plens de nens que van a escola i excrements d'animals que ens oloren. Agafem a poc a poc el nostre ritme feixuc i compassem les petjades i la respiració al ritme de la cançó de Death Cab For Cutie que sona pels auriculars. Correm i amb cada passa espantem el preu del lloguer i la glopada d'enyor que t'arriba traïdora a mig matí, el mal de cap estrany que arrosseguem des de fa uns quants dies i l'entrevista de feina de la setmana que ve. Correm al migdia, abans de fer un mos, travessant les vinyes despulades, els avellaners sense ensulfatar i els masos abandonats. Notem la suor lliscar-nos pel front i el batec del cor i també els cigarros que hauríem de deixar de fumar d'una punyetera vegada i les hores d'ordinador que ens fan malbé la vista i l'esquena. Sortim a córrer a la tarda i mirem amunt i veiem les branques dels faigs trossejar la llum que canvia el color de les coses just abans de pondre's el sol i el blau del cel que es torna taronja i lila. Voregem cases unifamiliars amb les finestres enreixades i alarmes ben llampants i sentim gossos que borden gairebé sense esma, amb una melancolia estranya.

Correm sense parar. Tots, pares i mares, casats i solters, aturats i precaris. Som tants que gairebé ensopeguem els uns amb els altres. Correm i es diria que fugim d'alguna cosa que ens amoïna, com si una ombra grisa i despenjada ens empaités. I a mitja carrera, just quan ens comença a fer mal el costat perquè no sabem respirar pel nas, ens creuem amb un conegut de fa anys que ara també corre, el veiem venir de lluny en direcció oposada i en el temps que triga a arribar on som ens dona temps a pensar en aquells dies quan empaitàvem plegats noies als balls de les festes majors. I ens regalem mútuament una ganyota que vol ser un somriure, amb la cara gairebé tan desencaixada com quan ens creuàvem sortint d'algun bar de nit, abans de fer bondat, abans de tenir nens i adonar-nos que ens cal fer exercici per poder aguantar el ritme de la vida. I un cop saludats, continuem el camí. I tornem a córrer.

Lluís Gavaldà és cantant

